

Tereza Janáčková, 18 let

Masarykovo gymnázium Vsetín
Tyršova 1069
755 01 Vsetín

Staré já

Ach, to tvoje staré já...
Kde jen dneska létá?
Zbyly mi po něm vzpomínky,
Ale i tvá silueta.

Ach, tvá nova ostrá slova...
Tuto verzi nechci znát!
Tvé staré věty, zas a znova
Nechám já si v mysli zdát.

Oči máš stejné,
Hlas jen nepatrně jiný,
Ze všech tvých milých slov
Přežily jen pouhé stíny,

V tvé přítomnosti dále
Nemá smysl hledat pochopení.
Pravda, dřív tam jistě bylo,
Dávno už tam ale není.

Čas nenávratně pozměnil
Ten tvůj chápavý pohled,
A na to, že jsem člověkem
Již dál nebereš ohled,

Ba naopak.

Vylíváš si na mě zlost.
Asi tě to baví?
Světě, div se, že mě tvá přítomnost
Ve zlomku okamžiku znaví

Jsi to ty, ale také nejsi.
Já tě takto nechci znát.
V mé mysli nejsi tím, čím dnes,
A proto nevím , jak to s tebou vzdát.

Kartotéka

Má mysl se tě zbavuje,
A tak se mi o tobě zdá.
Mysl třídí, mozek pracuje
Hledá kde všude tě má,

A já se v noci budím ze spánku,
A čeká mě jen bdění,
Hrabu se v kartotéce myšlenek,
A hledám i to, co nikde není.

Hledám i to , co bylo nepsáno,
I to, co nikdo neřekl,
Hledám kolikrát byl větší důvod
Za tím , že se někdo přeřekl,

Hledám slova, co byla vyřčena,
I kdyby pouze potichu,
Kdy šlo o upřímnost a důvěru
A kdy o chamtivost a o pýchu,

Hledám malé mezery v přibězích
Kdy si lež oblékla kamufláž,
Abych přišla na to, proč tě už nezajímá,
Kde mě na tomto světě vlastně máš.

Lež

Lež má krátké nohy,
A lidé co lžou dlouhé vedení,
Můžeš mít ke lhaní vlohy,
Dojem, že nikdo nemá tušení,

Myslet si, že tě lež nedoběhne ,
Tomu tak není , ani trochu!
Chytne se tě, už se nehne
Neutečeš - ba ne , hochu!

Je to pravidlem, je to dáno,
Že čin člověk neodčiní,
Neboj se , vše bude známo
Možná za pár let, možná nyní.

Spřízněné duše

Když vidím dvě spřízněné duše,
Dost to ve mě vaří.
Žárlím tehdy, kdy jsou náctiletí,
Ale i tehdy, kdy jsou staří,

Žárlím když se lidé drží za ruce,
A prochází se spolu po městě,
Žárlím když uplakaný ženich u oltáře
Říká „ano“ svojí nevěstě ,

Žárlím když na sebe lidé hledí,
A je mezi nimi vidět chemie -
Já hledím akorát tak do zrcadla,
A z něj na mě hledí bestie.

Žárlím když se lidé smějí do telefonů,
A když kupují druhému květiny,
Když řeknou že to jejich „štěstí“, ten „jejich člověk“,
Je pro ně „ten pravý“, a ten „jediný“

Když spolu plánují i budoucnost
Se slovy „budeme v tom spolu“
Já jim to přeji, více než cokoliv
I tak můj úsměv padá dolů.

Když za sebou běží po ulici,
Protože se těší jenom na sebe,
Když spolu sedí pod noční oblohou
A ani jednou nevzhlednou na nebe

Protože se hledali, až se našli,
A tak si to užívají plnými doušky,
A já tak žárlím, protože pro mne
Z toho jsou vždy jen trpké zkoušky,

A tak žárlím, když vidím lásku,
Kvůli strachu, že ji mít nebudu,
Že všichni naleznou svou druhou částku
A já tu nějakou chybou pozbudu.

Kopsihrob

Občas, v půlnočních hodinách,
Se mi v nejhlubších snech zjevuje
Muž , s nešťastným výrazem,
Který sám sebe jen lituje,

A tak mi občas, když usnout nemohu,
Předává moudra formou rad,
Abych byla ozbrojena , a to co jemu
Se mně nikdy nemohlo stát.

Vykládá, že city jsou to nejhorší,
Co se když ve člověku stvořilo,
I přes to, že kdyby nevznikly,
Celé lidstvo by dávno nežilo,

Tak pro nás, pro běžné smrtelníky
Síla lásky chutná trpce,
A že mě chce zachránit, ale jeho slova
Občas vyzní prostě prudce.

Říká

„ Máš- li život nudný,
A chceš svou duši pochovat,
Pak ti nedoporučím lepší způsob
Než z celého srdce milovat!

Nedoporučím nic jiného,
Než se plně oddat citu,
Než se schovávat, po nocích přemítat,
Ráno se štítit slunce svitu

Než doufat marně, mít srdce zteřelé
Které tě s každým tepem bolí,
Když tepe smutkem , tepe si pomalu
Než jej tíha lásky skolí.

Láska je zamotaná - je to „ šmodrch “!
Obzvlášť když jste náctiletí,
Lépe se mají ryby ve vodě,
A také ptáci, co ladně letí

Nemají problémy , ani starosti ,
A když už ano, tak jim zmizí,
Kdybych byl ptákem , mohl bych předstírat ,
Že jsou mi vlastní city cizí,

Ale nejsem sojka a ani kukačka,
Mé srdce je zaplněno láskou,
A tak své oči vkládám do dlaně,
A svá ústa zalepuji páskou

Protože mám strach, co by mne čekalo,
Kdybych své city pustil ven,
Vznikla by noční můra, která mě roztříští
Nebo ten nejkrásnější sen?"

Zkrátka mi tvrdí, že láska je zbytečnost
Ze které není žádný zisk,
Ale já tvrdohlavá, ho stejně neposlechnu
Na vlastní kůži zkusím ten risk

Asi

Asi se nikdy nedozvím,
Zda-li stálo to za to,
A či navraceným stane se
Vše, co mi bylo vzato.

Asi se nikdy nedozvím,
Jakýpak byl vlastně důvod,
Všichni řeknou, že vše je jak má být,
Že každá lekce má svůj původ.

Asi se nikdy nedozvím,
Proč v mysli mi to leží,
,, Vykašli se na to, prosím,
Vždyť už na tom nezáleží."

Nevědomky

Co oči nevidí,
To srdce nebolí,
Po čem duše nepláče,
To tělo neskolí,

Co uši neslyší,
To mysl netuší,
Přeci jen - zármutek
Nikomu nesluší.

Tvaroměnc

Člověk - ten se časem mění,
Jeho verze postupně mizí,
Občas se necítím být nikým -
Vždy jsem sama sobě cizí.

Měním sebe, i svou mysl,
Nejradši však tu svou podobu,
Nemám důvod zůstat stejná,

Ale ke změně stovky důvodů!

Každý den, hned časně z rána
Nový obličej si maluji,
Zde trochu modré a támhle žlutou -
Zkrátka tam , kde to potřebuji ,

Rudá líčka a jiskry v očích
Dokreslím nejtenčí tuhou,
Udělám linku v koutku úst
A zrcadlově doplním druhou,

Kruhy pod očima zakryji -
Říkám tomu „ náhradní spánek“
Ať jsem jak na „ titulce“ magazínů,
Chodících do poštovních schránek,

V koutcích mám domalovaný úsměv,
V očích mám téměř tuny třpytu,
Vypadám , že žiji na plno
A že nehniji uprostřed bytu!

Své mistrovské dílo vyfotím telefonem,
Ať zapadnu mezi všechny dámy,
Standardy krásy jsou vsutku hlasité
A křičí na nás z každé strany,

A ubránit se jim je složité,
A všechny z nás nejspíš jednou skolí ,
Aneb , jak slýcháváme od dětství :
Krásy - ta prostě bolí.